

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA, s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8/163, Praha 7, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2012, čj. SVS/6627/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2013, čj. 30 A 85/2012 – 187,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 3. 2012, čj. SVS/6627/2011 (dále jen „rozhodnutí žalované“), zamítla odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Královéhradecký kraj ze dne 23. 11. 2011, čj. 2011/9818/KVSH (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) uložena dle ustanovení § 53 odst. 7 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „veterinární zákon“), pořádková pokuta ve výši 100 000 Kč. Projednávanou kasační stížností

stěžovatelka napadá v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Veterinární inspektoři správního orgánu prvního stupně (dále jen „veterinární inspektoři“) se ve dnech 4. 10. 2011, 5. 10. 2011 a 13. 10. 2011 pokusili o výkon státního veterinárního dozoru dle veterinárního zákona ve třech provozovnách Novák maso – uzeniny, tj. provozovaných stěžovatelkou v Královéhradeckém kraji. Ve všech uvedených případech byly vedoucím prodejen kontroly oznámeny a veterinární inspektoři se prokázali služebním průkazem. Vedoucí předmětných provozoven nicméně inspektorům neumožnily vstup do provozoven s poukazem na pokyn jednatele stěžovatelky, podle kterého by byly pokutovány částkou 5 000 Kč, pokud by inspektorům vstup do provozoven umožnily. Prvostupňovým rozhodnutím byla na základě uvedených skutečností stěžovatelce uložena pokuta ve výši 100 000 Kč dle ustanovení § 53 odst. 7 veterinárního zákona za nedodržení povinností dle ustanovení § 53 odst. 4 téhož zákona, neboť neumožnila veterinárním inspektorům přístup do kontrolovaných prostor. Správní orgán prvního stupně dále uložil stěžovatelce povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Stěžovatelka podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž ve vztahu k nyní projednávané kasační stížnosti namítala, že se veterinární inspektoři neprokázali písemným pověřením kontrolního orgánu k provedení kontroly v předmětných provozovnách dle ustanovení § 9 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státní kontrole“). Služební průkazy považovala stěžovatelka v tomto ohledu za nedostatečné, neboť se jedná pouze o průkazy totožnosti, resp. o doklady pracovněprávního vztahu mezi kontrolním orgánem a příslušným inspektorem. Ke kontrole je oprávněn pouze písemně pověřený veterinární inspektor. Stěžovatelka uvedla, že vydala závazný metodický pokyn upravující, za jakých podmínek jsou vedoucí provozoven povinni umožnit výkon státní kontroly; informaci o případné pokutě však odmítla jako nepravdivou.

[4] Žalovaná považovala skutková zjištění správního orgánu prvního stupně za nesporná. K námitce nutnosti písemného pověření ke každé kontrole žalovaná uvedla, že ustanovení § 9 zákona o státní kontrole se v posuzovaném případě neaplikuje, neboť dle § 8 odst. 2 se použije pouze tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Jiný postup stanoví veterinární zákon v ustanovení § 53 odst. 1 písm. a), b) a c), podle něhož jsou veterinární inspektoři pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru oprávněni při jeho výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru. Veterinární inspektoři jsou výkonem státního veterinárního dozoru pověřeni přímo ze zákona na základě zařazení do pozice úředního veterinárního lékaře, přičemž při výkonu státního veterinárního dozoru jsou povinni se prokázat pouze služebním průkazem dle § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona. Podle názoru žalované tedy nemusí předkládat zvláštní písemné pověření ke každé kontrole. Tomuto závěru dle žalované svědčí i skutečnost, že příloha č. 2 vyhlášky Ministerstva

zemědělství č. 296/2003 Sb., o zdraví zvířat a jeho ochraně, o přemísťování a přepravě zvířat a o oprávnění a odborné způsobilosti k výkonu některých odborných veterinárních činností, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 296/2003 Sb.“), mezi náležitostmi služebního průkazu veterinárních inspektorů uvádí, že držitel tohoto průkazu je nositelem oprávnění dle veterinárního zákona.

[5] Žalovaná dále poukázala na nezbytnost soustavného veterinárního dozoru z důvodu ochrany zdraví zvířat a lidí, zvláště v provozovnách zpracovávajících a prodávajících maso a masné výrobky, kde jsou prováděny epidemiologicky závažné činnosti. Vedoucí předmětných provozoven odmítly umožnit přístup do provozoven pouze z důvodu pokynu nadřízeného. Praxe správního orgánu prvního stupně přitom byla stěžovatelkou doposud akceptována. Stěžovatelka nenamítala, že se vstupu domáhaly neoprávněné osoby. Služební průkazy nedávají ani prostor ke zneužití přístupu do provozoven, neboť je na nich uvedena oblast výkonu státního veterinárního dozoru podle působnosti konkrétní krajské veterinární správy, úřední razítko, podpis ředitele krajské veterinární správy. Žalovaná považovala uloženou pokutu za důvodnou a přiměřenou, odvolání stěžovatelky proto zamítla.

III. Řízení před krajským soudem

[6] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka dne 28. 5. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítla, že uložená pokuta nemohla být ukládána podle ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), neboť se jedná o jiný typ pokuty a mělo být rozhodováno podle zákona o státní kontrole. Z rozhodnutí správních orgánů není dle stěžovatelky seznatelné, jak byly delikty vzájemně posuzovány, a jak správní orgány dospěly ke konkrétní výši sankce. Stěžovatelka namítala, že všechna správní řízení o dalších pokutách (neřešených v projednávané věci) udělených jí za podobné jednání měla být spojena do jednoho s nyní projednávaným řízením. Nadále setrvala na své argumentaci ohledně nezbytnosti zvláštního písemného pověření veterinárních inspektorů k provedení kontroly v předmětných provozovnách. Služební průkaz považuje za nedostatečný z důvodů uvedených již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Používání služebních průkazů považuje stěžovatelka za lehce zneužitelné. Veterinární zákon neobsahuje tak komplexní úpravu, aby vylučoval použití zákona o státní kontrole. Žaloba odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 4 As 42/2004 – 87, jímž bylo konstatováno, že i inspektoři České inspekce životního prostředí se musí prokazovat písemným pověřením *ad hoc* a nepostačí pouhé předložení služebních průkazů. Podle stěžovatelky přitom není důvodu, proč by veterinární správa měla mít privilegované postavení mezi správními orgány, aby ke kontrole postačovalo pouze předložení služebního průkazu veterinárního inspektora. Vyhlášku č. 296/2003 Sb. stěžovatelka označila za protiústavní, neboť určuje náležitosti služebního průkazu nad rámec zmocnění zákonem.

[7] Za důvodný nepovažuje ani odkaz žalované na smysl a účel veterinárního dozoru v souladu s právním řádem ČR a Evropské unie. Stěžovatelka uvedla, že nikdy neměla problémy s kvalitou a čerstvostí svých potravin; nikdy se také nebránila odpovědnosti za

případné pochybení. Jeden z kontrolních protokolů neobsahoval označení předmětu kontroly, v důsledku čehož jsou správní rozhodnutí nezákonná. Rozhodnutí žalované podle žaloby nesplňuje požadavky kladené na něj správním řádem, neboť není opatřeno podpisem oprávněné úřední osoby. Rozhodnutí je opatřeno pouze doložkou „v zastoupení“, přičemž není zřejmé, kdo rozhodnutí podepsal a zda se jednalo o oprávněnou úřední osobu. Stěžovatelka dále navrhla moderaci uložené pokuty.

[8] Krajský soud shledal žalobu stěžovatelky nedůvodnou a zamítl ji. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že veterinární inspektor je podle ustanovení § 53 odst. 1 veterinárního zákona veterinární lékař pověřený výkonem státního veterinárního dozoru. Oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru je proto zřejmé již ze služebního průkazu a jeho předložení tak při provádění kontroly postačuje, čemuž koresponduje i úprava náležitostí průkazu dle přílohy č. 2 vyhlášky č. 296/2003 Sb., kterou krajský soud na rozdíl od stěžovatelky neshledal protiústavní. Ustanovení veterinárního zákona jsou přitom v tomto ohledu ve vztahu speciality k zákonu o státní kontrole. Z toho plyne, že není zapotřebí ke každé kontrole předkládat speciální písemné pověření. Krajský soud se ztotožnil i s argumentací žalované týkající se specifík státního veterinárního dozoru oproti jiným oblastem státní kontroly.

[9] Stěžovatelce byla správně uložena pořádková pokuta dle veterinárního zákona a nikoli zákona o státní kontrole, neboť zákon o státní kontrole je obecným předpisem a užije se, nestanoví-li veterinární zákon jiný postup. Podle § 76 odst. 1 veterinárního zákona se na postupy podle tohoto zákona vztahuje správní řád, který na rozdíl od veterinárního zákona upravuje postup ukládání pořádkových pokut. Odůvodnění výše pokuty shledal krajský soud dostatečným a pokutu v mezích správního uvážení. Zohlednil předmět činnosti stěžovatelky, cíl kontroly a dozorové činnosti, závažnost následků protiprávního jednání stěžovatelky, počet provozoven, v nichž došlo k porušení povinností, i pokyn jednatele stěžovatelky zakazující zpřístupnění provozoven veterinárními inspektory. Spojení správních řízení je ponechán na volném uvážení správního orgánu. V projednávané věci byla řízení o všech třech protiprávních jednáních spojena do jednoho z důvodu časové a místní souvislosti. Proto byla uložena jedna pokuta, a to za tři samostatné skutky spáchané ve vícečinném souběhu. Podle krajského soudu nebyla překročena zákonná hranice částky 500 000 Kč pro opakovaně ukládanou pořádkovou pokutu. Stěžovatelce byla v projednávané věci uložena pokuta 100 000 Kč za delikt ní jednání ve třech provozovnách. Maximální hranice 500 000 Kč přitom platí pro každou provozovnu samostatně a aplikuje se k vymození povinnosti umožnit výkon státního veterinárního dozoru v každém řízení samostatně a vůči každé kontrolované osobě zvlášť.

[10] Stěžovatelka neuvedla, z jakých důvodů považuje pokutu za likvidační. Základní kapitál stěžovatelky v době kontroly činil 10 milionů, v době řízení před krajským soudem 30 milionů. Pokutu ve výši 100 000 Kč proto krajský soud nepovažoval za likvidační a shledal ji přiměřenou. Absence uvedení předmětu kontroly na jednom z kontrolních protokolů neměla za následek nezákonné rozhodnutí, neboť z dalších údajů uvedených na protokolu je zřejmé, jaké oblasti se měla kontrola týkat. Správní rozhodnutí obsahují všechny náležitosti dle §§ 68 a 69 správního řádu. Ohledně nejasností týkajících podpisu oprávněné úřední osoby na rozhodnutí žalované krajský soud konstatoval, že na rozhodnutí je uvedeno jméno doc. MVDr. M. M., Ph.D., ústředního ředitele s dovětkem

v zastoupení a podpisem jiné osoby. Krajský soud však dále uvedl, že rozhodnutí je podepsáno oprávněnou úřední osobou podle vnitřních předpisů žalované. Stěžovatelka nemohla na elektronické verzi vidět „klasický“ podpis, neboť ta je opatřena nápisem „*otisk úředního razítka*“, uvedením jména ústředního ředitele a doložkou v zastoupení a opatřena slovy „*elektronicky či digitálně podepsáno*“. Krajský soud neshledal důvody k moderaci pokuty uložené stěžovatelce.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[11] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] V obsáhlé kasační stížnosti stěžovatelka setrvala na svých již v žalobě uplatněných námitkách ohledně nedostatku pověření veterinárních inspektorů a protiústavnosti vyhlášky č. 296/2003 Sb., které blíže rozvedla. V souvislosti s tím stěžovatelka navrhla předložení věci rozšířenému senátu, neboť rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012 – 69, kterým se řídil krajský soud při svém rozhodování, považuje za nezákonný. Uvedený rozsudek se totiž podle stěžovatelky řídil výše uvedenou protiústavní vyhláškou. Dále stěžovatelka argumentovala, že v projednávané věci nebylo možno uložit pořádkovou pokutu, neboť nebylo vedeno správní řízení, v jehož rámci by byla vynucována povinnost. Výkon státního veterinárního dozoru není správním řízením. Naopak se dle stěžovatelky jedná o pokutu za porušení zákona, tedy běžný správní delikt, jehož se ustanovení § 62 správního řádu netýká.

[13] Jeden z kontrolních protokolů dle stěžovatelky nezákonně neobsahuje uvedení předmětu kontroly, není proto zřejmé, čeho se má kontrola týkat. Správní orgány nedaly stěžovatelce možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle 36 odst. 3 správního řádu a nezjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatelky. Krajský soud měl dle kasační stížnosti přistoupit k moderaci pokuty z důvodu absence společenské škodlivosti jednání stěžovatelky. Svůj postup přitom nedostatečně odůvodnil. Stěžovatelka je přesvědčena, že se v jejím případě jednalo o pokračování ve správním deliktu, a měl jí proto být uložen úhrnný nebo souhrnný trest. Stěžovatelka též setrvala na názoru, že všechna řízení vedená s ní o podobných deliktech měla být spojena do jednoho řízení a nikoli pouze do řízení o nyní projednávaných třech deliktech. Podle stěžovatelky je limit 500 000 Kč opakovaně ukládaných pořádkových pokut potřeba vztahovat ke stěžovatelce jako celku a nikoli k jednotlivým provozovnám. Jednotlivé pokuty uložené stěžovatelce a další výdaje spojené se soudními spory již dosahují milionových částek a jsou tak pro stěžovatelku likvidační, což nevzaly správní orgány ani krajský soud v potaz. Krajský soud nemohl vzít v úvahu výši základního kapitálu stěžovatelky, neboť tento údaj sám o sobě nic neříká o tom, zda pokuta není pro stěžovatelku likvidační. Krajský soud se podle kasační stížnosti nevypořádal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 4 As 42/2004 – 87. Napadený rozsudek proto stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelný.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila rozsáhlým podáním ze dne 27. 3. 2014, jímž se ztotožnila s vypořádáním věci krajským soudem, přičemž jeho argumentaci

dále rozhojnila a odkázala na judikaturu správních soudů podporující závěry učiněné v napadeném rozsudku.

[15] Stěžovatelka ve své replice setrvala na svých již uplatněných námitkách. Následujícím podáním upozornila na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 9 As 33/2014 – 53, a čj. 9 As 34/2014 – 76, kterými byly zrušeny rozsudky krajského soudu. V těchto rozhodnutích bylo konstatováno, že rozsudky krajského soudu jsou zatíženy nepřezkoumatelností, poněvadž krajský soud se nedostatečně zabýval otázkou, kdo podepsal rozhodnutí žalované a zda se jednalo o oprávněnou úřední osobu. Žalovaná v reakci na výzvu zdejšího soudu doplnila svá tvrzení týkající se této námitky.

[16] V následných podáních obě strany sporu setrvaly na svých již uplatněných námitkách.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[17] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Dále je namítána nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[18] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů, přičemž přihlédl i k námitkám nepřezkoumatelnosti uplatněným stěžovatelkou, a dospěl k následujícím závěrům.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu je možné se zabývat dalšími kasačními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004 – 105, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[20] K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí soudů Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu

nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uplatněnou v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné či vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou z včasně uplatněných námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, čj. 4 Ads 21/2007 – 77, nebo ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/20047 – 73).

[21] Stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud se dle jejího názoru nedostatečně vypořádal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 4 As 42/2004 – 87, a s návrhem na moderaci pokuty uložené stěžovatelkou správním orgánem prvního stupně. Stěžovatelka namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 4 As 42/2004 – 87, označila na podporu svých žalobních námitek týkajících se nezbytnosti zvláštního písemného pověření ke každé kontrole veterinárních inspektorů stěžovatelka. Předně je třeba uvést, že krajský soud se touto argumentací stěžovatelky podrobně zabýval na stranách 14 až 16 napadeného rozsudku. V uvedených pasážích krajský soud uvedl, proč se s námitkami stěžovatelky neztotožnil. Neuvedl-li přitom výslovně odkaz na předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu, nelze v tom spatřovat vadu v podobě nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud naopak své závěry opřel o rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012 – 69, který se též týkal stěžovatelky a žalovaného správního orgánu, a kde byla argumentace stěžovatelky včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 4 As 42/2004 – 87, vypořádána. Ve stěžovatelkou namítaném rozhodnutí navíc nebyla řešena otázka způsobu pověření veterinárních inspektorů k výkonu státního veterinárního dozoru, resp. k veterinárním kontrolám. Zdejší soud v něm pouze nad rámec uplatněných kasačních námitek (tzv. obiter dictum) vyslovil pochybnost nad tím, zda se kontrolní činnost inspektorů České inspekce životního prostředí na poli ochrany ovzduší nemá řídit zákonem o státní kontrole a zda je třeba předkládat vždy zvláštní pověření ke kontrole.

[22] Namítala-li stěžovatelka, že krajský soud nedostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k moderaci pokuty, nelze jí přisvědčit. Krajský soud sice na straně 22 napadeného rozsudku pouze obecně konstatoval, že s ohledem na již uvedené skutečnosti nepovažuje uloženou pokutu za zjevně nepřiměřenou. Na stranách 18 – 20 napadeného rozsudku nicméně krajský soud hodnotil odůvodnění a přiměřenost výše pokuty s ohledem na závažnost jednání a další okolnosti odůvodňující výši uložené pokuty, přičemž se žalovanou se v tomto ohledu ztotožnil. Pokud krajský soud následně neshledal na základě takového posouzení pokutu zjevně nepřiměřenou, jeho rozhodnutí nelze označit v tomto směru za nepřezkoumatelné.

[23] Podle kasační stížnosti je napadený rozsudek nepřezkoumatelný i z důvodu nedostatečného vypořádání se s žalobní námitkou, podle které není zřejmé, kdo podepsal rozhodnutí žalované a zda se jednalo o oprávněnou úřední osobu.

[24] Elektronický stejnopis rozhodnutí žalované, který byl stěžovateli doručen prostřednictvím datové schránky, obsahuje uvedení jména ústředního ředitele žalované: „*doc. MVDr. M. M., Ph.D.*“, s doložkou „*v zastoupení*“. Dále je zde uvedeno datum

rozhodnutí, nápis „OTISK ÚŘEDNÍHO RAZÍTKA“. Stejnopis je digitálně podepsán a za správnost vyhotovení uvedena Bc. J. P., DiS. Ve správním spise je založeno písemné vyhotovení rozhodnutí žalované zcela totožného obsahu, na němž je uvedeno datum rozhodnutí, otisk úředního razítka, jméno ústředního ředitele žalované s uvedením funkce a doložkou „v. z.“ s nečitelným klasickým podpisem.

[25] Mezi náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí podle ustanovení § 69 odst. 1 věty druhé a třetí správního řádu patří *označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.* Nedostatek podpisu na rozhodnutí správního orgánu přitom může vést k nezákonnosti a v určitých případech i nicotnosti správního rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 As 55/2007 – 92, a ze dne 18. 9. 2014, čj. 9 As 34/2014 – 76). Vzhledem k tomu, že z písemného vyhotovení rozhodnutí ve správním spisu ani z elektronického stejnopisu rozhodnutí žalované doručeného stěžovatelce nebylo bez pochybností zřejmé, kdo rozhodnutí v zastoupení podepsal, vyzval Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 3. 2015, čj. 10 As 1/2014 – 94, žalovanou, aby sdělila, kolik verzí předmětného rozhodnutí existuje. Dále měla žalovaná uvést, kdo každou z těchto verzí rozhodnutí podepsal, jakým způsobem, a zda se jednalo o oprávněnou úřední osobu. V případě, že rozhodnutí podepsala osoba odlišná od osoby ústředního ředitele žalované, vyzval zdejší soud stěžovatelku ke sdělení, na základě jakého pověření se tak stalo (zda na základě interního předpisu nebo písemného pověření *ad hoc* apod.), a k předložení důkazů k prokázání těchto tvrzení.

[26] Žalovaná reagovala přípisem ze dne 31. 3. 2015, podle něhož existuje jediný originál rozhodnutí žalované, který je založený ve správním spisu předloženém soudu k řízení o kasační stížnosti. Tento originál podepsal v zastoupení MVDr. Milan Sehnal zastávající funkci 1. náměstka ústředního ředitele žalované. Podle žalované se jedná o oprávněnou úřední osobu pověřenou k podepisování rozhodnutí dle vnitřních předpisů žalované. Žalovaná k přípisu doložila zmiňované interní předpisy a další listiny.

[27] Organizační řád žalované ze dne 29. 12. 2011, čj. 2011/6542/SVS, vydaný na základě zmocnění dle § 47 odst. 6 veterinárního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 2012) a schválený ministrem zemědělství (dále jen „organizační řád“), v čl. 23 odst. 1 stanoví, že jménem státní veterinární správy jedná ústřední ředitel. Podle čl. 22 odst. 1 v případě nepřítomnosti nebo zaneprázdnění ústředního ředitele jej zastupuje 1. náměstek v plném rozsahu jeho práv, povinností a odpovědnosti. Z interní směrnice *Podpisování dokumentů a používání úředního razítka SVS ČR do doby vydání spisového řádu SVS ČR* (dále jen „směrnice o podepisování“), konkrétně z jejího článku 1 odst. 4 a 5 vyplývá, že jménem Státní veterinární správy podepisuje všechny dokumenty ve všech záležitostech ústřední ředitel, za kterého může v době jeho nepřítomnosti dokumenty v plném rozsahu jeho práv a povinností podepisovat 1. náměstek. Žalovaná dále doložila jmenovací listinu ze dne 25. 2. 2005, čj. Ře 434/05 (dále jen „jmenovací listina“), na jejímž základě byl MVDr. Milan Sehnal s účinností ode dne 1. 3. 2005 jmenován 1. náměstkem ústředního ředitele žalované.

[28] Stěžovatelka byla Nejvyšším správním soudem o vyžádání i sdělení výše uvedených údajů ze strany žalované informována. Přípisem ze dne 6. 5. 2015 stěžovatelka na uvedené skutečnosti reagovala, přičemž nijak nezpochybnila existenci ani pravost doložených interních předpisů žalované, o nichž tak není v řízení sporu. Uvedla však, že citovaná směrnice o podepisování je v rozporu s organizačním řádem. Ten stanoví, že 1. náměstek zastupuje ústředního ředitele žalované v době jeho nepřítomnosti nebo zaneprázdněnosti. Směrnice o podepisování naproti tomu vymezuje pravomoc 1. náměstka podepisovat dokumenty za ústředního ředitele žalované pouze v případě jeho nepřítomnosti. Z tohoto rozporu vyplývá, že 1. náměstek může za ústředního ředitele žalované podepisovat rozhodnutí pouze v době jeho nepřítomnosti. Žalovaná by tedy měla podle stěžovatelky prokázat, že její ústřední ředitel nebyl v době vydání rozhodnutí přítomen. Dále stěžovatelka upozornila, že Podpisový řád SVS ze dne 12. 3. 2012, čj. SVS/326/2012-ÚVS, předložený též stěžovatelkou nabyt účinnosti až dva dny po vydání napadeného správního rozhodnutí, pro věc je tak nepoužitelný. Pro úplnost je vhodné uvést, že veškeré zmíněné listinné dokumenty se týkaly vnitřního chodu žalované, existovaly již v době správního řízení, pouze není zvykem ani zákonem vyžadovanou povinností je učinit součástí správního spisu. Stěžovatelka byla s jejich obsahem v řízení o kasační stížnosti plně seznámena, stejně tak však mohla zjistit jejich obsah již v průběhu správního řízení, pokud by vyjádřila pochybnosti ohledně určení oprávněné osoby k podpisu rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že stěžovatelka v žádném ze svých podání učiněných vůči žalované, krajskému či Nejvyššímu správnímu soudu neuvedla žádné relevantní skutečnosti, nasvědčující tomu, že rozhodnutí žalované podepsala k tomu neoprávněná osoba. O této otázce tedy nevystaly důvodné pochybnosti. Nikým v řízení nebylo zpochybněno, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno žalovanou. Nebylo též zjištěno, že by v souvislosti s podpisem rozhodnutí žalované došlo k nezákonnosti a jakémukoli zkrácení práv stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 As 55/2007 – 92). Ostatně i prvorepublikový Nejvyšší správní soud se k problematice vyjadřoval tak, že *[n]edostatek podpisu a razítka na úředním vyřízení není vadou podstatnou, nezavdává-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti, a nebyla-li strana ani jinak vadou tou ve své obhajobě zkrácena*. (srov. Boh. 3110/24). Dále např. uváděl, že *„[n]ení-li pochybnosti o tom, že vyřízení dané straně je rozhodnutím toho kterého úřadu, není vadou, že není podepsáno přednostou úřadu, nýbrž jiným funkcionářem tohoto úřadu, třeba i úředníkem smluvním“* (srov. Boh. 6297/27, 9772/32). Na základě těchto skutečností a citovaných vnitřních předpisů (s výjimkou Podpisového řádu SVS ze dne 12. 3. 2012, čj. SVS/326/2012-ÚVS, který skutečně nabyt účinnosti až 15. 3. 2012, ale k ověření zde uvedených závěrů ho nebylo třeba) a z dalších listin předložených žalovanou (jmenovací listina, Podpisové vzory) je dle zdejšího soudu zřejmé, že originál rozhodnutí žalované založený ve správním spisu podepsal 1. náměstek ústředního ředitele žalované. Nejvyšší správní soud tedy nemá pochyb o tom, že se jednalo o oprávněnou úřední osobu k podpisu originálu rozhodnutí žalované ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu a rozhodnutí žalované proto nepovažuje v tomto aspektu za nezákonné či nicotné.

[30] Zdejší soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, podle které měla žalovaná povinnost prokázat nepřítomnost ústředního ředitele v době podpisu rozhodnutí, pokud měl jeho

podpis nahradit někdo jiný. Takový požadavek zákon nestanoví, pro správní orgány by tato praxe byla nerealizovatelná. Činnost správního orgánu musí být plynulá a efektivní, pro její zajištění je funkční zastupování vedoucích pracovníků při jejich nepřítomnosti nezbytné. Správní orgán je tedy povinen mít transparentní pravidla pro zastoupení při podpisu rozhodnutí, účastník řízení může zpochybnit, že buď neexistovala, nebo v jeho věci nebyla dodržena. Musí však přednést relevantní tvrzení o v úvahu přicházejících pochybnostech. To se v průběhu předmětného správního řízení nestalo a správní orgán nebyl automaticky povinen v rozhodnutí odůvodňovat dodržení jeho interních pokynů a předpisů ohledně podpisu rozhodnutí.

[31] Elektronický stejnopis rozhodnutí žalované doručený stěžovateli do její datové schránky se obsahově zcela shoduje s originálem rozhodnutí žalované nacházejícím se ve správním spisu. Obsahuje veškeré náležitosti stanovené správním řádem pro elektronickou verzi stejnopisu, tj. nápis „*otisk úředního razítka*“, doložku „*za správnost vyhotovení*“ včetně digitálního podpisu (vydaného akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb) úřední osoby odpovědné za vyhotovení rozhodnutí. Podle čl. 1 odst. 8 směrnice o podepisování jsou ostatní zaměstnanci (ve směrnici výslovně neuvedení) oprávněni podepisovat dokumenty jménem žalované bez zvláštního zmocnění pouze v případech, kdy je tak stanoveno jejich pracovní smlouvou, pracovní náplní, organizačním řádem, spisovým řádem nebo jinou organizační normou. V tomto případě byl na elektronické verzi rozhodnutí uveden podpis za správnost vyhotovení Bc. J. P., DiS. Z pracovní náplně jmenované zaměstnankyně žalované přitom vyplývá, že je osobou oprávněnou k autorizované konverzi dokumentů a k podpisu za správnost jejich vyhotovení. Jedná se tedy o úřední osobu dle ustanovení § 69 odst. 3 správního řádu. Z těchto skutečností vyplývá, že stěžovateli byl doručen elektronický stejnopis rozhodnutí v souladu se správním řádem, zcela obsahově totožný s písemným originálem založeným ve správním spisu a podepsaným oprávněnou úřední osobou.

[32] Krajský soud se v napadeném rozsudku ve vztahu k této námitce ztotožnil s žalovanou, že rozhodnutí žalované podepsala oprávněná úřední osoba podle vnitřních předpisů žalované, přičemž uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že takové oprávnění k zastoupení ve vnitřních případech správních orgánů bývá upraveno. Zároveň posoudil, zda rozhodnutí žalované obsahuje všechny náležitosti dle § 69 správního řádu, a uzavřel, že tomu tak je. Krajskému soudu lze v tomto ohledu vytknout, že se otázkou, kdo podepsal rozhodnutí žalované a zda se jednalo o oprávněnou úřední osobu, nezabýval příliš detailně a pouze se spokojil s tvrzením žalované. Nejvyšší správní soud však dospěl na základě výše uvedeného skutkového stavu k závěru, že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost a správnost napadeného rozsudku. Krajský soud posoudil originál správního rozhodnutí i elektronický stejnopis doručený stěžovateli a hodnotil, zda mají všechny zákonem předepsané náležitosti. Nejvyšší správní soud proto ve vztahu k této námitce doplňuje odůvodnění napadeného rozsudku. Doplnění není pro věc zásadní a nepřekračuje limity přezkumu stanovené tak, jak byly nastaveny kasační stížností a předchozím žalobním řízením (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 104/2008 – 66).

[33] Nejvyšší správní soud neshledal přes výše uvedené výhrady napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Krajský soud se dostatečně zabýval všemi řádně vznesenými

žalobními námitkami, ke všem uvedl patřičnou argumentaci včetně odkazu na příslušné právní předpisy a vycházel ze skutečností obsažených ve správním spisu i z tvrzení stěžovatelky.

[34] Stěžejní námitka stěžovatelky se týká otázky, zda veterinárními inspektory postačilo v projednávaném případě k výkonu státního veterinárního dozoru, resp. k provádění kontroly, předložení služebního průkazu, nebo bylo zapotřebí zvláštního písemného pověření. Krajský soud se s touto námitkou podrobně vypořádal způsobem uvedeným v odstavci [8] tohoto rozsudku a dospěl k závěru, že není důvodná. Tento závěr je přitom zcela v souladu s početnou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012 - 69, ze dne 27. 2. 2014, čj. 8 As 30/2013 - 85, ze dne 28. 4. 2014, čj. 8 As 43/2013 - 54, ze dne 5. 6. 2014, čj. 6 Ads 59/2013 - 92 a ze dne 30. 4. 2015, čj. 8 As 88/2014 - 52). Těmito rozsudky byl rozhodován spor mezi stěžovatelkou a žalovanou, tedy stejnými účastníky řízení jako v právě projednávané věci, a účastníkům řízení jsou tedy známy. Zdejší soud neshledal důvod k odchýlení se od právního názoru vysloveného v citovaných rozhodnutích. Stěžovatelka v nynější kasační stížnosti neuvedla žádnou novou argumentaci způsobitou právní názor Nejvyššího správního soudu v této věci zpochybnit. Rozhodující senát neshledal potřebu předložit věc k rozhodnutí rozšířenému senátu, a to ani z důvodu tvrzené protiústavnosti vyhlášky č. 296/2003 Sb. Nejvyšší správní soud totiž např. v rozsudcích, vydaných taktéž ve sporu mezi stěžovatelkou a žalovanou, ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 Ads 53/2013 - 92, nebo ze dne 5. 6. 2014, čj. 6 Ads 59/2013 - 92, konstatoval, že vydáním předmětné vyhlášky Ministerstvo zemědělství nepřekročilo své zákonné zmocnění, a vyhlášku proto neshledal protiústavní.

[35] Dalšími kasačními námitkami stěžovatelka namítala, že jí správní orgán prvního stupně v projednávané věci nemohl udělit pořádkovou pokutu podle § 62 správního řádu, neboť nebylo vedeno správní řízení, v jehož rámci by ji bylo možné uložit. Rovněž tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud ve sporu mezi stěžovatelkou a žalovanou již v rozsudcích ze dne 28. 4. 2014, čj. 8 As 43/2013 - 54, ze dne 30. 4. 2015, čj. 8 As 88/2014 - 52, či ze dne 5. 6. 2014, čj. 6 Ads 59/2013 - 92, nedůvodnou. Totéž platí i o kasační námitce, podle níž veškerá řízení o pořádkových pokutách uložených stěžovatelce za nevpuštění veterinárních inspektorů do provozoven stěžovatelky měla být spojena do jednoho správního řízení.

[36] Podle stěžovatelky je limit 500 000 Kč opakovaně ukládaných pořádkových pokut potřeba vztáhnout ke stěžovatelce jako celku a nikoli k jednotlivým jejím provozovnám. Jednotlivé pokuty již uložené stěžovatelce a další výdaje spojené se soudními spory totiž dosahují milionových částek a jsou tak pro stěžovatelku likvidační, což krajský soud nevzal v potaz.

[37] Kontrolované osobě, která nesplní povinnost dle § 53 odst. 4 veterinárního zákona (v projednávaném případě nevpuštění veterinárních inspektorů do provozoven za účelem provedení výkonu státního veterinárního dozoru) lze podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona uložit pořádkovou pokutu do výše 100 000 Kč. Podle věty druhé a třetí citovaného ustanovení *[p]ořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené orgánem veterinární správy. Souhrn takto uložených pokut nesmí být*

vyšší než 500 000 Kč. Pro posouzení námitky stěžovatelky je nezbytné vycházet ze smyslu a účelu předmětné pořádkové pokuty. Pořádková pokuta v posuzovaném případě slouží k vynucení součinnosti kontrolované osoby k řádnému provedení výkonu dozoru, pokud kontrolovaná osoba tuto součinnost neposkytne dobrovolně. Za kontrolovanou osobu je zapotřebí považovat každou jednotlivou provozovnu stěžovatelky, neboť právě v nich měla být kontrola provedena, a vedoucí těchto provozoven odepřely veterinárním instruktorům přístup. Nelze opomenout, že uložením pořádkové pokuty správní orgán prvního stupně usiloval o vynucení přístupu do těchto provozoven a nikoli o součinnost stěžovatelky jako celku. Maximální výše opakovaně ukládaných pořádkových pokut dle § 53 odst. 7 veterinárního zákona proto platí pro každou provozovnu zvlášť. Vzhledem k množství existujících provozoven stěžovatelky by také pokuta v případě, kdy by její maximální limit 500 000 Kč platil pro stěžovatelku jako celek, postrádala jakoukoli efektivitu a stala by se zbytečným nástrojem k vynucení součinnosti, neboť by ztratila kýžený účinek. Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k obdobnému závěru a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožnil.

[38] Namítala-li stěžovatelka, že je pro ni uložená pokuta v souhrnu s dalšími pokutami a náklady za soudní řízení likvidační a že krajský soud tuto otázku nesprávně posoudil, nelze jí přisvědčit. Předně je třeba uvést, že krajský soud se otázkou možného likvidačního dopadu pokuty na stěžovatelku zabýval na straně 20 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud pak ve shodě s krajským soudem konstatuje, že stěžovatelka sama neuvedla žádná konkrétní tvrzení, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru o případném likvidačním efektu uložené pokuty na stěžovatelku. V rámci posuzování takto obecně vznesené námitky likvidačního charakteru pokuty pak nelze za vadu považovat, pokud krajský soud při absenci dalších konkrétních tvrzení či důkazů předložených stěžovatelkou přihlédl k informacím o majetkových poměrech stěžovatelky dostupným z veřejného rejstříku (obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 – 133), tj. například k růstu výše základního kapitálu společnosti s ručením omezeným, kterou stěžovatelka je. Pokud následně krajský soud neshledal, že pokuta uložená v projednávané věci ve výši 100 000 Kč, může mít pro stěžovatelku likvidační charakter, Nejvyšší správní soud se tímto závěrem ztotožnil.

[39] Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud měl přistoupit k moderaci uložené pokuty z důvodu absence společenské škodlivosti jednání stěžovatelky.

[40] Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může dle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených. Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012 – 23).

[41] Stejně jako krajský soud i Nejvyšší správní soud považuje za vhodné k této námitce poznamenat, že provozovny stěžovatelky, jejímiž vedoucími nebyl v projednávané věci

veterinárním inspektorům umožněn výkon státního veterinárního dozoru, vykonávají ze zdravotního hlediska závažné činnosti. V těchto provozovnách se jedná především o bourání a porcování masa a výrobu potravin. Účelem kontrolní a dozorové činnosti je dle veterinárního zákona především preventivní zajištění zdravotní nezávadnosti takových produktů, což je nepochybně v zájmu ochrany veřejného zdraví. Neumožnila-li proto stěžovatelka kontrolu v předmětných provozovnách, mohlo dojít k uvedení zdravotně závadné potravin na trh. Tomu má zabránit právě pravidelný výkon státního veterinárního dozoru veterinárními inspektory. Zdejší soud se tedy neztotožnil se stěžovatelkou, že její jednání nebylo společensky škodlivé. Nelze též odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelce byla uložena pořádková pokuta za účelem vynucení součinnosti k výkonu státního dozoru. Povinnost součinnosti přitom pro stěžovatelku a její provozovny vyplývá přímo ze zákona a už její odepření představuje společensky škodlivé jednání (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, čj. 6 Ads 59/2013 – 92). Krajský soud proto postupoval správně, pokud z tohoto důvodu k moderaci pokuty nepřistoupil.

[42] Kasační stížností je namítáno, že v jednom z protokolů o kontrolním zjištění není uveden předmět kontroly.

[43] Protokol o kontrolním zjištění z kontroly činěné v jaroměřické provozně Novák maso-uzeniny dne 5. 10. 2011 založený ve správním spisu skutečně, na rozdíl od ostatních dvou protokolů, neobsahuje uvedení předmětu kontroly. Předně je třeba poznamenat, že primárně měla stěžovatelka prostor pro uplatnění takové námítky v řízení o námitkách proti protokolu dle ustanovení § 17 zákona o státní kontrole. Dále zdejší soud připomíná, že stěžovatelce byla uložena pořádková pokuta za znemožnění výkonu státního veterinárního dozoru veterinárními inspektory. Z namítaného protokolu ani z tvrzení stěžovatelky přitom nevyplývá, že by vedoucí provozovny odepřela veterinárním inspektorům součinnost z důvodu neznalosti předmětu kontroly, nýbrž z důvodu nepředložení zvláštního písemného pověření ke kontrole. To je ostatně zaneseno i v předmětném protokolu a je předmětem odvolacích, žalobních i kasačních námitek stěžovatelky. Stěžovatelka nadto netvrdí, že byla neuvedením předmětu kontroly na předmětném protokolu zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. Ze správního spisu ani z tvrzení stěžovatelky přitom není zřejmé, že by jí bylo veterinárním inspektorem odepřeno sdělení předmětu kontroly, nebo že jí předmět kontroly nebyl sdělen při oznámení jejího zahájení. Absence uvedení předmětu kontroly na protokolu o kontrolním zjištění sama o sobě bez přistoupení dalších skutečností tak v projednávané věci neměla vliv na zákonnost správních rozhodnutí.

[44] Nad rámec uvedeného z předmětného protokolu vyplývá, že Krajská veterinární správa pro Královéhradecký kraj prováděla kontrolu na úseku veterinární hygieny a kontroly veřejného zdraví podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004, o hygieně potravin, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 853/2004, kterým stanoví zvláštní hygienická pravidla pro potraviny živočišného původu, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) a Rady č. 1069/2009, o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002 (nařízení o vedlejších produktech živočišného původu), Nařízení Komise (ES) č. 276/2007, a dále dle veterinárního zákona a

zákona o státní kontrole. Legislativní vymezení kontroly se tak víceméně shoduje s předmětem kontroly uvedeným na ostatních dvou protokolech. Z takto vymezeného předmětu aplikované právní úpravy bylo možné alespoň v obecné rovině dovodit, čeho se kontrola bude týkat, čehož si vedoucí provozovny stěžovatelky mohla být vědoma, zvláště pokud jí byl předložen služební průkaz veterinárního inspektora, bylo jí oznámeno zahájení kontroly a správní orgán tyto kontroly provádí pravidelně podle předem určeného plánu. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal námitku stěžovatelky důvodnou.

[45] Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkou, podle níž jednání stěžovatelky mělo být posouzeno jako pokračování v deliktu, a měl jí proto být uložen souhrnný nebo úhrnný trest, a námitkou, podle které stěžovatelce nebyl ve správním řízení dán prostor vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

[46] Kasační námitky opírající se o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, je třeba v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. považovat za nepřipustné. Námitky ohledně pokračování v deliktu, nemožnosti vyjádřit se k podkladům správních rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu včetně námitky týkající se zjišťování skutkového stavu nenacházejí předobraz v žádné ze žalobních námitek. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 – 155, konstatoval, že „[p]o aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené.“ V projednávané věci je proto nutné uvedené námitky považovat za nepřipustné.

VI. Závěr a náklady řízení

[47] Kasační námitky uplatněné stěžovatelkou nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[48] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu